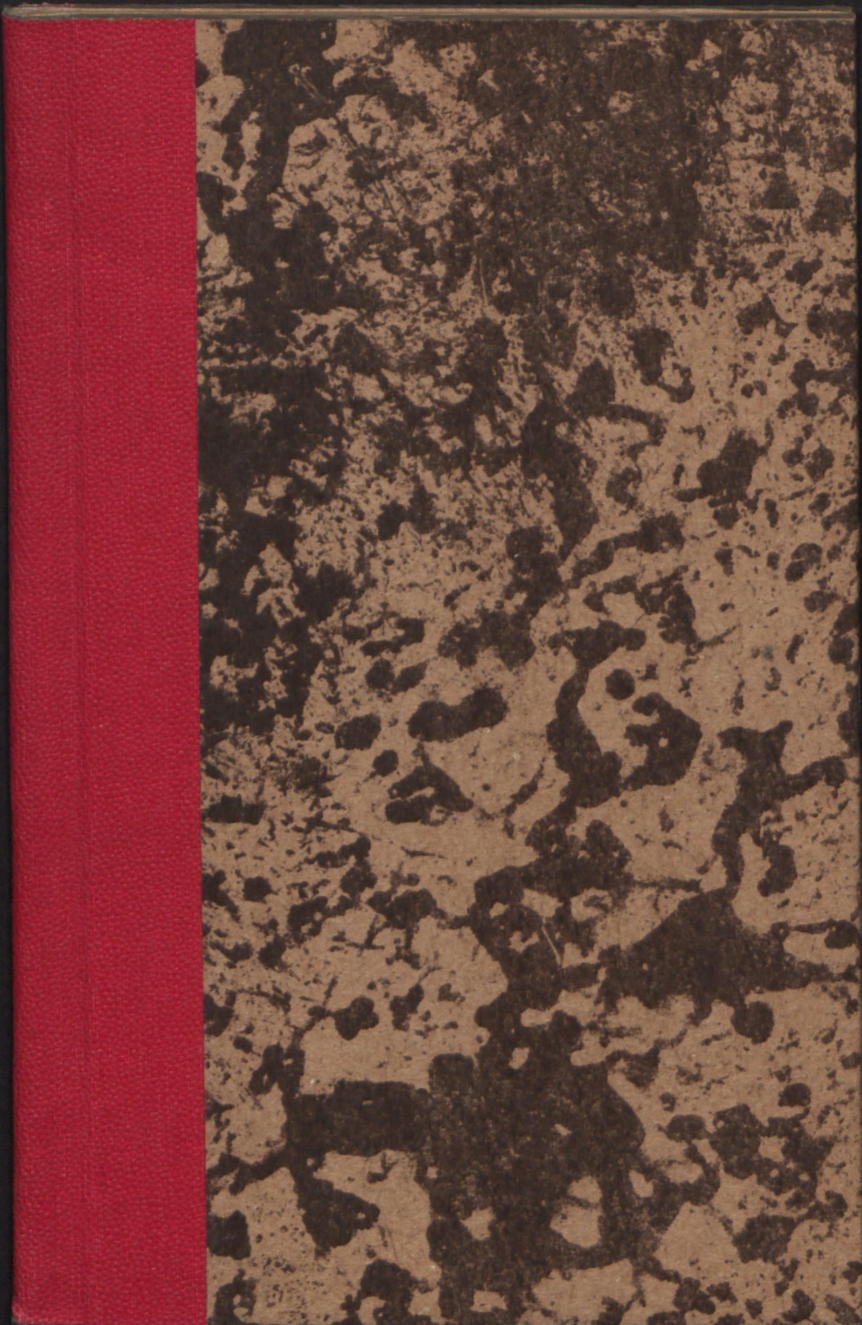
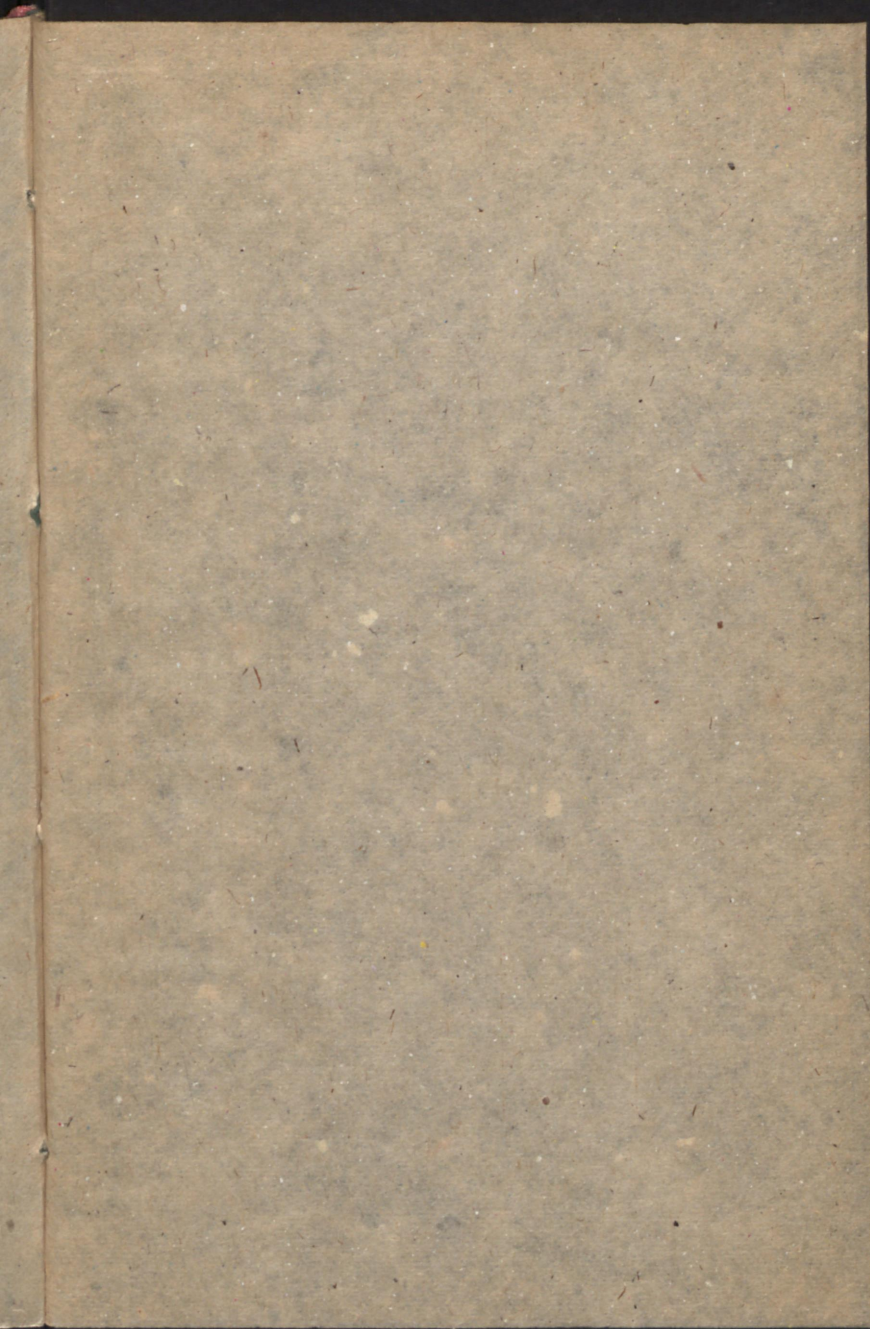

3278.

B. P. im. L.

Луцкий.

ЗА ДУРНЮ ГОЛОВУ ТА Й БОКАМЪ ЛЫХО

РОЗКАЗЪ.

КУПЯНСКЪ.

Типографія И. С. Сафьянова.

1892.

1000071565

143188

2251424

205

ГРЯЦЬ СВАТОВО-ЛУЦЬКИЙ.

ЗА ДУРНОЮ ГОЛОВОЮ ТА Й БОКАМЪ ЛЫХО

РОЗКАЗЪ.

М. 3277.

КУПЯНСКЪ.

Типографія И. С. Сафьянова.

1892.

883-3

Дозволено цензурою. Г. Киевъ. 17 Ноября 1891 г.

Сыдымо мы разъ съ бабусею на прысьни, та миркуемо кой про що. — „Хлибъ, благодарыть Бо-а, вродывъ; работа одійшла: одкосылысь, одмолопысь. На двори такъ гарнесенько: сонечко сля, шташечкы спивають, а—ни витерка, ни дощыкусь уже зъ недилю—такъ и пахне литомъ святымъ“.

—Парасю! кажу я.

—Га? каже, та й дывыться на мене, якъ те сонечко ясне.

—Прысунься, кажу, ясочко моя дорогая, блыжче до мене, та носыка рукавомъ утры.

Вона пидсунулась до мене, повезла рукавомъ по пидъ носыкомъ, та такъ любязненько на мене глянула, що въ мене ажъ слезы на очи навернулысь.

—Давай, кажу, Парасю попануемо; работа одійшла, йисты, слава Богу, е що. Пойидемо, Парасю, у Харькывъ, та подывымось якый винъ теперь ставъ, бо я вже давно бувъ у ему, а ты, Парасю, ще й зовсимъ тамъ не була. И що то за городъ, Боже мылостывый: однихъ лавокъ не перещытавъ—бы мабутъ за цилый день, а сколько тыхъ домивъ, а людей...И...и!

Парася моя такъ и зомлила видъ сихъ речей.

—Пойидемо, каже, голубчыку, Семене.

Надумалы—зробылы. Звисно, якъ сямейства ні-
якого, то воно довго й нічого поратысь. Запригъ
я на другый день у ранци кобылу—легенько йій
згадаецця,—розбудывъ Парасю, посадывъ йій на
воза, а потимъ того вывивъ за двиръ кобылу, за-
чынывъ ворота, сивъ на воза били Параси, пере-
хрыстывся, махнувъ кнутыкомъ на мою сыву би-
долагу—и пойихалы соби! Йидемо соби пидтюп-
цемъ по полю, та любуемось на Божу благодать.
Якъ гарно навкруги: пташечкы ти порхають, та
щебечуть, мовъ гомонять обь чимъ, сонечко те
такъ и гра надъ горою, нибы радується, глядючи
на Божый миръ, а на серци такъ легко, такъ
легко—неначе на великдень. Що погляну я на
свою Парасю, та ще ближче прыхлюсь до нейи—
такою гарнесенькою вона мени здається!— „Чымъ
же, думаю не красыва моя Парася? Я повикъ не
забуду, якъ той розбійникъ, Иванъ Забыйворота
колысь крычавъ на всю вулицю: „у твоейи жин-
кы, крычыть, нисъ такой, якъ у моему новому
боклагови затычка“. Скажымъ, що нисъ такы справ-
ди трохы чудернацькый, а все—жъ, здаецця, вини
на нисъ, а не на затычку похожий. Брешышь,
думаю, Забыйворота, то тобі видъ злости такъ зда-
лось, а нисъ у Параси такой, якъ и у всихъ лю-
дей. А самъ ще ближче до нейи прытулывся. А дали.

—Чы ты, кажу, Парасю и теперечкы любишь
мене такъ, якъ дивкою любила? И вже жъ и лю-

была ты мене, такъ мабуть ни одна дивка въ свѣти мене такъ не любила, якъ ты. Тилько ты одна, моя голубонько, й не гербувала мною. Опричъ тебе мабуть не було ни одной дивкы на сели, щобъ не глужовала надо мною, якъ бувъ я парубкомъ. Було де не пройдышь, то тилько й чнешъ: „рептухъ, рептухъ...Семень—рептухъ!“. На що вже въ храмови Божому—и тамъ було не мынуть; було покы протовпыши на середь—церквы, то завжди яка небудь хлерка успіе шпынуты: „рептухъ, Семень!“. Або я тоби не розказувавъ, якъ одынъ разъ паслы мы овецъ на Мацапуровому косо-горови. И—бодай его... Дивчата бачъ пидійшли до мене та й кажуть: „давай, Семене, мы тебе сповыемъ?“ а я—звисно дурный бувъ—мовчу та дывлюсь на йихъ, банькы вылупывъ, а йимъ того й треба. Взялы десь бечивку, зъязали мени за спыною руки, закынули якось ноги за потылицю—такъ що вони ажъ кругомъ шыи обійшы, —зъязали йихъ тамъ до миста, перевернули мене разивъ зотры, мовъ снigову бабу, а дали—лыха годына, лєъ згадаю!—якъ штовхне мене якась стервяка чобитомъ у спыну—такъ я такъ и пишовъ шкереберть ввызъ по косо-горови. А косо-горъ бувъ дуже крутой. А—ни зупынытысь, а—ни крыкну-ты не можу—языкъ видняло и духъ заперло видъ переляку. Дальше—бильше, дальше—бильше, мовъ выхремъ мчыть мене зъ горы, а дали такъ и впер-

ло, мовъ бомбу, въ ривчакъ, що пидъ горою бувъ. Ажъ уси дванадцять каганцивъ побачывъ, якъ шлепнувся въ той ривчакъ, а въ ривчаку въ тому, та всяка нечисть була, бо пидъ самисинькымъ косогоромъ стоялы не то хаткы, не то на курачыхъ нижкахъ—такъ соби: ни хливця, ни тынку, ото всяку нечисть и зносиы у той ривчакъ; бувъ тамъ и попилъ, було тамъ и смиття разне, та було кой що й покраще.... Такъ мене такъ и вкотыло у самисиньку центрю! Зроду носомъ ничого нечувъ, а тутъ почувъ: ось—ось послѣдній духъ зъ мене выпре!... Кой якъ розсупонывся я—такъ скрутылы гаспидьски дивчата, що въ дорози тилько одынъ вузолъ розъязався,—ставъ на ноги (а самъ мовъ та мара свитова обпалированый), перехрыстывся трычи, та й почавъ вылазыты зъ того пекла; уже я й туды, уже й сюды—не вылизу зъ того гаспидьского ривчака. Дали кой—якъ выбрався. Глядь на гору—стоять бисови дивчата та дывлютьця, не знаютъ що й робыты зъ ляку: де-скать чы зистанеться Семейъ жывый, чы ни. Вивци те-жъ съ переляку пужнулы стилько выдно, якъ мене гранатою зъ горы перло. Звисно, вивця дурна—хиба вона тяме що воно зъ горы котыться. Якъ побачылы дивчата що я выбрався зъ ривчака—заразъ такъ и кынулысь до мене—ради, бачъ що жывый зостався. А дали пидійшы блыжче, прыдывылысь, та якъ розрегочутьця, мовъ божевильни, регочуть-

ця та носы затуляють... Такъ отъ гаспидськи штуку устрегнулы!...

—Розбалакався ото я сидючи на вози, колы й не туды, що моя ясочка давно уже спыть; та якъ же спыть, моя голубка: ниженята, мовъ цурупалкы бовтаютьця, чипляючысь за полудрабокъ, лице спитнило, та такъ и полыскується противъ сонця. Ажъ дывытысь жалко на нейи бидолагу. Заходывся я били нейи порядкуваты: привв'язавъ кой якъ ти ниженята, щобъ не бовталысь, до полудрабка, утеръ полою носыка, закrywъ йй пычку рептухомъ, щобъ сонце бачъ не пошкодыло, а зробывшы се—почавъ и самъ куняты...

Прыснылось мини, що будьто за мною гонються дви баранячи головы, та обыдвыи и крычать „Ага, Семень! ага рептухъ!“ А впереди будьто бижать два чобата порожни—и ти тиейи—жъ: „Ага—рептухъ, ага!“ а дали чую—гуръ—гуць! щось зъ воза. Я такъ и схопывся. Гулькъ—ажъ на вози тилько ноги Парасины, привв'язани до полудрабка, а сама бидолага, руками по дорези тюпае, и рептухъ повысь на шыйи, такъ що йй и свита Божого не видно. О, лыщечко! якъ глянувъ я—такъ и вмерть.

—Парасю, Парасю, ягодка моя кохана!... та мерщи й до нейи. А вона: „Та ты, Семеньку, шкапу зупыны“. Я до шкапы: „Тиру—тиру, тпру—

тиру!“ Зупынивъ кой—якъ шкапу, ухвативъ Парасю на оберемоць та й почавъ вузолъ роз’язуваты; але винъ протывный такъ з’ятыся, що прыйшлося матузка грызты; даромъ, що Парася легисинька, мовъ пырынка, а поке перегрызъ я того засмальцеваного дегтемъ матузка, такъ трохи й тельбухы зъ мене не вийшли. Бороны Боже, якъ бы шкапа закомызылась, або зъ миста рушыла!—та добре що вони въ мене зъ Парасею не дуже працевыти. Перегрызъ я ото матузокъ, посадивъ Парасю на воза, сивъ и самъ билия нейи, цъвохнувъ по сывій—та къ полудню опынылись ажъ у самому Харькиви.

Зупынивъ я шкапу билия церкви Святого Духа, на конній площади, розп’ягли ййи у двохъ зъ Парасею, дали йй попойисты, та й самы посадили на вози, щобъ трохи перехватыты. Тилько що шматокъ до рота, ажъ чуемо: бовъ, бовъ, бовъ... до цервы задзвонили.

—Иды—жъ, кажу, Парасю, въ церкову—помолысь Богу, та свичку поставъ, а я видпочыну на вози. Не усынила вона одійты видъ воза, а я уже й задримавъ, и шматокъ хлиба въ зубахъ забувъ. Такъ якъ черезъ годыну, здається мени кризь сонъ, що наче щось дернуло мене за пыку разъ, а дали у друге... Я зыркъ—ажъ то гаспидська собака шматокъ хлиба у мене зъ зубивъ тягне.

Поки я продравъ очи—ажъ уже ни собаки, ни хлеба. Подывывся я навкруги—ще чогось немає... Гуды—сюды—знаю що чогось немає, та не знаю чого. А дали—постривай! ить я—жъ на шкапи прыйихавъ. Якъ закрычу я не своимъ матомъ: „калавурь!... Хто въ Бога вируе—ратуйты!“ Колы—ось якъ пидскоче який—сь нехрысть сзаду, якъ цѣрхохне мене вподовшъ спыны, такъ я й не стямывся чы я живой, чы може въ мени уже й духу немає. Оглянувся—ни хлеба, ни шкапы, а ни самой Параси...

Гирко, гирко заплакавъ я, та й думаю: „Де-жъ се моя Парася? Се мабуть вона, моя голубонька, пройшла мимо воза, якъ я спавъ, та й не признала, бо шкапы уже не було... Буде теперъ блукаты по городови. Пиду лышень, може чы не зустріну“. Та й пишовъ.

Иду по бульварови, а сердце такъ и ные: „может, думаю, Парасю туркы въ Турещыну завезлы, або может зовсимъ ййи й на свити немає“, А самъ зазираю въ викна Колы оце знепацька якъ што-вхону когось—те жъ блукавъ якъ и я по пидъ виконью—глядь, ажъ то моя Парася.—„Парасю, голубонько, якъ ты сюды затрапыла? А вона, моя ясочка, выйшла бачъ зъ церкви на други двери—та й не втрапыла до воза.

Идемо теперъ уже мы у двоухъ по вулыци, та-

ки ради обое. Народъ, мовъ фыля, спусе туды й видтиль, тилько й знаешъ, що колы не плыче обь плыче, такъ пыка обь пыку спыхнешся то зъ паномъ, то зъ панею. Чуешъ тилько: „Эй, мужикъ, что зъваешъ!“

Въ однимъ мисти на вулицы—Московською во-на зветься—дывымось стоить кучка людей, дывлють-ся на щось, ухмыляючысь. Пидійшы й мы зъ Парасею. Дывимось, ажъ тамъ у кивоти высять раз-ни патреты: тамъ и паны, и мужыкы, и велыки и дитвора, и люды, и собаки и всяка проча тварь—кони то—що. Розпытався я у людей, що воно за кумедія така, ажъ выходе дило, що тутъ патреты знимають. Хто захоче, того й знимуть, такъ—такы й переведуть тебе на картину, зъ пыкою, зъ одежою, зъ усымъ, и зъ гудзыкамы.

„Оце“, думаю соби, та й кажу:

—Парасю!

—Га, мій голубе.

—А що якъ—бы й намъ, Парасю, намалювать-ся рядочкомъ зъ тобою на патретынци. И, Боже!, добре було—бъ! Бувае, що я пойиду у литку на поле, та ще иноди и заночую тамъ, а тоби ни нащо и полюбоватысь, моя крыхотко, та й мени безъ тебе—Боже, якъ сумно. А то де—бъ не була ты, або я, а пыкы наши все вмисти булы—сь.

Парася моя ажъ усмихнулась. „Ну думаю, по-ке сонце зайде—то мы й справымось“. Протов-

пылысь мы до дверей; народъ такъ и дывыться на насъ, мовъ на вовкивъ—та все сами пань. Пи-
дійшлы мы до дверей—двери навстяжъ. Пишлы
далее. Тилько що за поригъ, ажъ ось пидскакуе
якась дзифирка, та й пыта: „Що вамъ угодно?“
Перехрыстывся я трычи нышкомъ, та й кажу—
а въ самого ажъ морозъ по за шкурою нышпоре:—
„намъ, кажу, паночко, бажається рядочкомъ на
патрети... та й замовъ—духу не стало. А вона
ныбы засміялась, та й каже: „Що—жъ изволь-
ты—сь!“, а сама—шмыгъ у другу хатыню. Это
имо мы зъ Парасею, та дывимось навкучу. И,
Боже мій мылостывый!, чого тилько не було въ
тій горныци! Тамъ и птычки въ золотыхъ клан-
кахъ спивають, ажъ у ухахъ лящыгъ; тамъ и ри-
ба жыва плаває за стекломъ; по столахъ роскы-
дани кныжкы; доливка заслана хустками; уси сти-
ны завипшани патретами, та все разными: на од-
ному стоять якый—сь чоловьяга зъ рушныцею, та
цилыть на тебе, ажъ морозъ пошарудыть за шку-
рою, якъ гляннышъ: наче отъ—отъ выпалезъ тієї
рушныци; на другому собака намалевана—та тежъ,
здається, отъ—отъ хвостомъ вильне, або кинеться
на тебе. На инчыхъ намалевано по двое, по трое, а
то такъ и цилый гуртъ. Барыни, такъ ти бильшъ
по одній сыдять—бо, звисно, вмисти все одна бу-
де лучча отъ другойи—та все съ голыми руками,
та плечыма; у одній якои—сь барыни—мабуть ду-

же важна госпожа—такъ у тѣйи и груды голи, такъ що гыдь и дывытысь. Задывывся я на ти патреты, та все по троху переступаю по—надъ стиною. „Справди мабуть, думаю у моейи Парасинсь чудный трохи, бо ось стільки тыхъ панночекъ—чуть не зъ усею свита мабуть—а ни въ однійи немає такого носа. Хмъ!“ .. Тилько що сказавъ: „Хмъ!“ ..—якъ гекнусь объ щось чобитомъ, якъ задзвенить воно на всю хату, якъ забрязкотить! Я такъ и зомливъ. Хотивъ було кинутись до Параси, колы глядь, а кругомъ мене стоять, мовъ макивкы, або сояшныкы, цвѣты разни: инчий на стовбци, якый ныжчий, инчий прямо доли въ макитри стоять. Я бачъ якъ переступавъ ото по троху, прыдвляючысь до патретивъ, та й убрався въ самую середину цвѣтныци. Стою въ йй, мовъ свыня въ лопуху, та не можу выбраться; уже я й туды, уже й сюды—не попаду куды выйты, такъ забрався мижъ те гилля. А въ самого уже ажило трусыться зъ переляку: „увйде патретчыкъ—та винъ мене сзистъ“, думаю. Уже було роззявивъ рота, щобъ гукнуты на Парасю, колы чую—Боже праведный!—якъ задзыжчыть, якъ загуде щось у мене надъ головою, якъ бевкне, мовъ на пужарь, разъ, у друге, а дали у третє... та що бевкне—то й зозуля прокуе, що бевкне—то й зозуля прокуе. Тутъ у мене й зовсимъ ногы видняло. Падаю я до—долу, а самъ и думаю: „ну, оце тоби, Се-

мене, квыть, поминайты якъ гукалы, оде уже Семенови неминуща смерть“. Упавъ, та такъ гирко грякнувся объ щось потылицею, що думавъ у мене й мозокъ розхлюпається тилько застовгонило щось у головахъ, мовъ розбылося що, а потимъ чую: буль, буль, буль.... наче щось полилось....

Лежу я доли уже бездыханный, та й думаю: де то моя Парася, легенько їй згадається?“... Коли чую—гупъ, гупъ, гупъ... хтось увійшовъ, та до Параси:—„Ты, баба спышь?“ А та трохи перегодомъ и каже:—„ни, каже, я“... та й замовкла. —„А де—жъ—твой супругъ?“ пытае упыть.—„Та пишовъ, каже, за те гилля, мабутъ тее“... та й замылась. Той якъ кинеться до мене, трохи не наступивъ мини на пыку.

—Ты, говорить, свыня чого тутъ? А я лежу и очей не могу розвысты. А дали зыркъ—стоять такой кудластый, очкы на носи, а самъ бачу недуже сердыйтый, бо усмихається.

—Ты, каже—говорить, онъ мини венерю розбывъ, базу съ цвитами обвернувъ, онъ ажъ пыку тоби обдало... Ну, пидоймайся—жъ, чомъ лежышь, мовъ та дубыпа?.. Пидважывся я кой—якъ зъ полу, подывывся навкругы—ажъ волосся пиднилось, якъ побачывъ якыхъ я диловъ натворывъ.

—Простить, кажу, Ваше благородіе, я невзначай, заблудывъ.

—Якъ заплатишь, то й простю, каже.

—Та заплатю, кажу, тилько выпустить мене съ Парасею видциля. А самъ вытягъ зъ кышени гроши, уси, стилько було—а йихъ було такы чы мало—та й подавъ ему. „Що—жъ, думаю, самъ вынень, що натворывъ диловъ, одна венеря чого стое“. Огдавъ ему ти гроши, а самъ иду до дверей, щобъ мерщій выйты съ Парасею геть на двирь.

—А чого-жъ ты приходывъ?, гукае патретчыкъ.

— Та я, кажу, хотивъ було, мини.... намъ зъ Парасею... та й замовкъ. Коля глядь на его, а винъ зовсимъ сміється. Полегшало и въ мене на души.

—Намъ, кажу, зъ Парасею бажалося, щобъ ваша млыость зняли зъ насъ патреты.

—Ну такъ що—жъ, каже, добре; ходить за мною! та й повивъ насъ у другу горныцю.

Не успивъ я роздывытись по хати, а патретчыкъ уже поставывъ посередь хаты дьи стулки, обстановывъ йихъ кругомъ деревьямъ, посадовывъ мене зъ Парасею, усунувъ—мини голову въ рога-ча, щобъ ривнишь бачъ сидивъ, та й каже: „сидить—же мини смирно!“. А самъ повернувся и пишовъ видъ насъ. Тилько теиерь я згадавъ, що давно уже я бачывъ свою Парасыньку; глянувъ я на нейи, а вона, моя галочка, сидыть мовъ пышечка—тилько тришечке заспана; губкы ти, мовъ пампушычкы заразъ зъ печи, носыкъ, мовъ... „Ко-

му я казавъ щобъ сидивъ смирно“, гукае патретчыкъ. Я схопывся, — только мирщій шыпнувъ до Параси: „Утры, Парасю, носыка, а то й на патрети, кажу, те — жъ“... Вона пидняла руку, щобъ бачъ высыкаты носыка, ажъ якъ гаркне упьять патретчыкъ: „эй баба!“ Бачу я що ворущытыся не можно, а треба сидиты смирно; сидю — и дыхнуты боюсь. А въ животи булькотыть, такъ наче тамъ хто сорочки отжыма, та треба терпиты. А дали думаю: „якъ — бы у Параси нисъ хоть тришечкы менчий выйшовъ на патрети“, та й подывывся наней атой якъ крыкне упьеть изъ — закоробкы: — „смирно!“.

— Пострявайты, кажу, ваша мылость, я мушу щось сказаты вамъ на вухо. Та й пидойшовъ до его.

— Чы воно, кажу, не можно часомъ, щобъ у моейи Параси нисъ трохи иншый бувъ на патрети?

Винъ глянувъ на мене, подывывся на Парасю, котра сидила куняючы на стульци, усьмихнувся, та й каже: — Добре, можно, только сыды смирно, а то не то, що въ Параси а й у тебе такый нисъ выйде, або голова выйде збоку, а руки тырчатымутъ, каже, на шыи, якъ що будешъ ерзаты на стульци, онъ що. — „Оце, думаю, лыха година! треба сидиты тыхо, а то й справди, щобъ якого сорому не случилось“. Пидойшовъ до Параси, сивъ билия неи, прытаився, та й сидю, не дыхну. И чую, що моя Парася спыть, ажъ хроне — звисно выманялась бидолага — та боюсь обизватысь, думаю:

„Гляды тилько окомъ поведешъ, а воно голова до горы ногамы выйде, або моя голова, та опынеться на Парасыній шыи, тоди сорому не обберешся, бо у мене голова не то съ доброго гарбуза, не то съ макитру, а у неи ноги таки мали, що зовсимъ не до моей головы“... И не обизватысь те—жъ гирко: якъ выйде Парася сонною на патрети, то те—жъ не дуже буде до—ладу. Дывлюсь—патретчыкъ заховавъ голову за коробку, та й шарудыть тамъ рукамы, пораючысь билиа неи. Я мерщій тихенько засунувъ руку за спыну, та по за тымъ рогачемъ и хотивъ бачъ штовхнуты Парасю, колы не наркомъ рота якось и роззявивъ, налагодився мабуть щось сказаты. Якъ гаркне упъеть той патретчыкъ, такъ я десь и вмеръ на мисти. А Парася такъ и схопылась та не на довго: ту—жъ годину упъеть задримала небога. Дали патретчыкъ заховався за коробку, щось щокнуло на всю горныцю, потимъ щось блыснуло у коробци—и упъеть тихо стало. Выглянувъ винъ изъ—за коробки, та й каже:

—Ну, Семень, готово. Теперь поцилуйтысь зъ Парасею. Думаю: „на що жъ це цилуватысь, наче писля винчання“. Тилько послѣ узнавъ що винъ, иродивъ сынъ, кглузувавъ надо мною, а тоди—звисно не знаючы—узялы та й поцилувалысь. Якъ розрыготалысь вони обои (тамъ бачъ бувъ ще якийсь малый) такъ ажъ гуна пишла по хати, такъ за животы и берутся, слезы хусткамы втирають.. Теперь тилько я ставъ

Трохы смыкаты, що вони насъ дурють. Сміялись вони, сміялись, а якъ поодходьты, то старший и каже:

—Ну, Семене, спасьби, що прыйшовъ. Якъ вывисьмо тебе зъ Парасею на вулицы, то до насъ увесь городъ повале, бо вы, каже, дуже красыви.

—Давайты—жъ, кажу, патреты.

Винъ подывывся на свого товариша, каже:

—Патреты ты, Семень, получишьъ черезъ неділю.

А я забачывъ, що передъ симъ винъ вытягъ щось зъ коробки, покрывъ черною хусткою, та й держе въ руци. Я добре знаю, що то-жъ ти сами патреты и е.

—Та ну—те бо, кажу, покажить, адъ—же вони онъ де пидъ хустыною, що въ рукахъ.

—Э ни каже, Семене, на се тобі не слидъ дывыгысь, бо ты злякаешся, хоть се й твои патреты.

—Якъ же, кажу, не слидъ? Мои патреты та не слидъ мині й подывытысь на йихъ. И чого-бъ то я своей пыкы ставъ лякатысь, наче я нечыста сыла, що моя пыка страшна?

—Ну на, дывысь, каже, та й пиднявъ хустыну... Подывывся я на той патреть—Боже мій мылостывый, та праведный!—замисто моеи та Парасинои пыкы, стоять якись дві мары свитови, мовъ два рогатыхъ... Якъ крыкну я:

—Хиба, кажу, се мы зъ Парасею? Та се якись дві мары свитови, чортяка зъ видьмою, та ще мижъ очеретомъ. Що се?! Якъ тупну съ пересердя чобитомъ,

ажъ гуна пишла по хати. А старшій схопився, та
—Ты—жъ, каже, мазныця. чого горлаешъ, га
Геть, с... та до мене: ухопивъ мене за шывороту,
попхнувъ у ту горныцю, де я венерю розбивъ, по
тимъ у сины, потимъ якъ штовхне мене, гаспидъ
пидъ спыною колиномъ, такъ я, мовъ граната з
пушки, такъ и вылетивъ зъ тыхъ дверей, та ма
буть разивъ зо тры перекотывся, покы зъ усихъ
четырехъ не простягся шпалерою на бульварови.
А дали чую и Парася летыть шкереберть за мною,
мовъ пружыною выперло йй бидолагу зъ хаты..
ще дальши мене опынылась, тилько по мойй спы
ни мовъ саньмы переповзла. Лежу я, мовъ та жа
ба, вытягся на бульварови, а самъ думаю соби, та
й кажу: „Теперь уже пропавъ Семень. Немае еіс
мабуть уже на свити. Ну та уже—жъ лучше вмер
ты, нижъ дозволяты, щобъ надъ тобою усякый зло
дій кгузувавъ, щобъ замість людського образа, та
якусь чортячу кырпу змалювали, та ще й каза
лы—бъ що се твоя, Семене, пыка. Ни вже бисивт
сынъ“ .. Чую: „бережысь бабка!“ крычыть хтось.
Схопився я, глядь—летыть якась паня шестеры
комъ, та прямо на Парасю. Я, мовъ не самовытій,
кынувся до неі, вхопивъ ййи на обремокъ, та
верстовъ мабуть зо тры мчавъ ййи выхремъ на
рукахъ. Бижу, та думаю соби: „колы пропалы и
хлибъ зъ воза, и шкапа, и гроши, то хотъ Парас
са зостанеться. Прибигъ вахекавшысь до церкви

Святого Духа, дывлюсь—и воза немає! Потужылы мы зъ Парасею, а дали я й кажу:

—Ходимо, серце, до дому. Воно що Господь мылосерднѣй веде, то все къ добришому: пися сїей оказїи мы станемо трохи розумниши. На—сылу мы добралысь до дому—и побыти, и голодни, мовъ ти собаки.—Се, кажу, те, що за дурною горорою, та й ногамъ... та де тамъ: не тилько ногамъ, а й бокамъ достається...

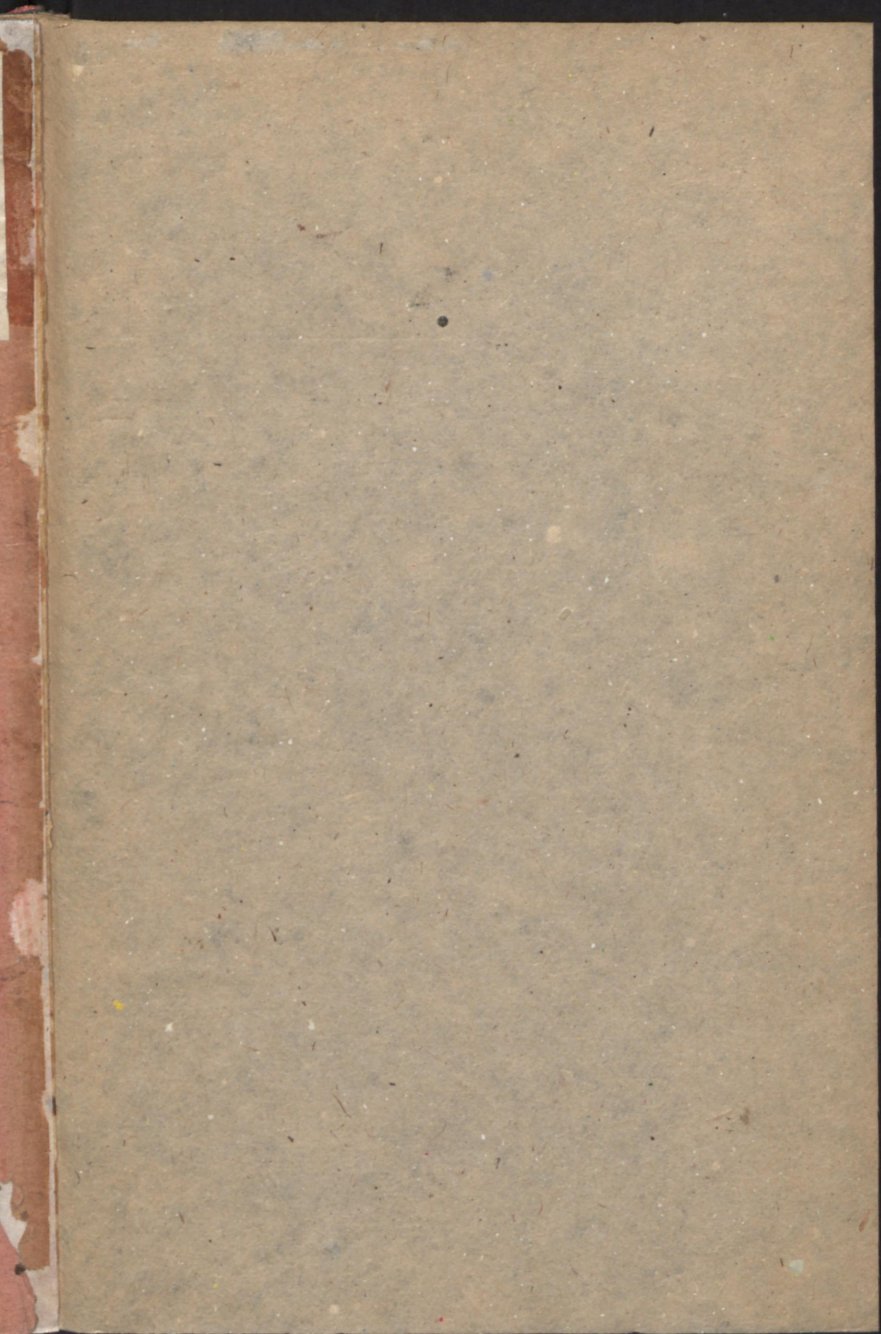

Biblioteka im. Hieronima
Łopacińskiego w Lublinie

322924 | 2

Продается въ книжныхъ магазинахъ

И. А. Розова у Кивви и Одесси.

Biblioteka im. Hieronima
Łopacińskiego w Lublinie

322924

1000071565

